

Драган Томић

Писци и издаваштво

Десетине хиљада људи живи од нечије писане речи. То су радници у издавачким кућама, позориштима, телевизији, новинама, филмским продуцентским кућама, установама културе и др. Свима њима је загарантована некаква плата и добит изузев онима од чије писане речи живе. Питање накнаде писцима ниједним прописом није решено и као аутори су остављени на милост и немилост оних за које пишу.

Са ретким изузецима издавачи од аутора захтевају да за њихов рачун плате штампање своје књиге. За узврат не добијају ништа док су издавачи у прилици да добро зараде. Прича да је књига нерентабилан производ је апсолутно нетачна и погодује издавачкој мафији чији се чланови енормно богате. Штампање примерка књиге од триста страна не стаје више од једног евра. Такве књиге се не продају испод пет евра. Закон о издаваштву садржи само десетак чланова у корист издавача. Надзор над издавачима се поверава некаквим општинским телима. Издавач може поред наведеног тиража да доштампа хиљаде примерака

и распрода без икакве евиденције. Наравно да новац од продаје иде директно у џепове књижара и издавача, док се аутору упорно тврди да му се књига не продаје.

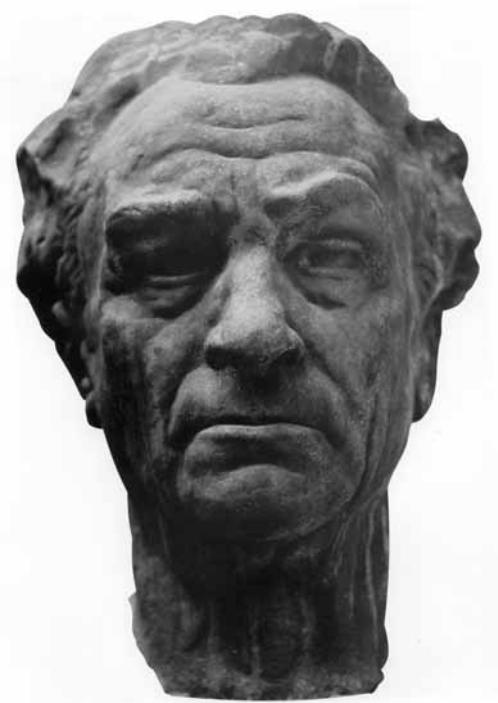
Дакле, аутори су губитници и једини у оваквим условима не могу ни да помишљају да живе од свог рада. Ваљда неки мисле да могу да живе од тога што се називају писцима. Међутим, има и тога. Свако коме је стало да буде назван писцем може то и да постане ако има хиљаду евра да плати издавачу да му објави шкработине без икаквог уметничког критеријума. Такви могу да потплате и рецензенте, и критичаре, и новине и телевизије, који их промовишу називајући их иноваторима стваралаштва. Јер, шта зна српски народ шта је добра књижевност, добра филмска прича, добра позоришна представа или добра телевизијска серија. Још кад иза таквих стане њихова партија на власти, величању нема краја.

Пројекат уништења Србије не предвиђа само уништење произвођачких капацитета, већ и истребљење

талентованих и креативних стваралаца. Уништи земљи културу, уништићеш тако и њу. Многи људи на многим местима наведено истичу и кукају над судбином Србије. Међутим, мало је оних који желе да се боре за стваралачки и укупни културни преображај. То се нарочито односи на млађе генерације које задојене пропагандом Запада очекују да их он пороби и реши им сва наведена питања. Тако имамо поплаву западњачког шунда у литератури, биоскопима, на телевизији, у позориштима, које официјална критика назива изузетним уметничким остварењима док вредна дела српских писаца никада неће угледати књижарске

излоге, позоришне сале, телевизијске екране.

Основан је Синдикат писаца Србије са циљем да се наведени проблеми реше. Дуже од годину дана је трајало док формално није регистрован. Сви покушаји да се нешто уради своде се само на неколико људи упркос очекивању да ће писци са радошћу дочекати да се супротставе сопственом пропадању и пропадању Србије у целини. Но, има људи који могу ту борбу да распламсају, што даје наду да ће се партијски и бирократски моћници натерати да се освесте или да одступе и препусте посао креативним људима у свим стваралачким областима.

Надгробни споменик Добрице Милутиновића, детаљ,
рад Душана Јовановића Ђукина.